

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing Viery Horčicové a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **I. D.**, nar. X., st. přísl. Ukrajina, bytem P., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.11.2011, č.j. MV-4596-8/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, ze dne 5.11.2010, č.j. CPPH-062984/CI-2010-60, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná rozhodla o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza vyplývajících z ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná shledává tyto podmínky v ust. § 56 téhož zákona, přičemž tento postup žádným způsobem neodůvodňuje. Z díkce tohoto ustanovení je však zřejmé, že se jedná o „důvody neudělení víza“, nikoliv o „podmínky pro udělení víza“. Dle názoru žalobce je opačný výklad v neprospěch účastníka a tedy nezákonný. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona na ust. § 56 zákona, učinil by tak výslovným odkazem tak, jak to praktikuje v jiných ustanoveních tohoto předpisu. Žalobce odmítá subsumování důvodů neudělení víz pod podmínky pro udělení víza

tak, jak tyto termíny spojuje žalovaná. Žádný z důvodů pro neudělení víz nemůže být správním orgánem a contrario vykládán jako podmínka pro udělení víza.

Dále žalobce pokládá za nelogický závěr žalované, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Takové posouzení je zcela nepřezkoumatelné a v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud chtěla žalovaná argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měla tak učinit odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. b). Žalovaná nemůže s odkazem na ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 57 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku již uvedenou, a tedy zákonem předpokládanou v ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce v době rozhodování o jeho žádosti na území České republiky podnikal a plnil veškeré povinnosti z toho vyplývající, a tedy splňoval veškeré zákonné předpoklady pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce odkázal na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 24/2011-79, dle které „Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení“. Z výše uvedeného pokládá žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné pro jeho rozpor s ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě k námitce správnosti a zákonnosti aplikace ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. uvedla, že trvá na svém právním názoru potvrzeném judikaturou soudů České republiky rozhodujících ve správním soudnictví (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2011, č.j. 10 A 218/2011-42). Žalobce opakovaně v době pobytu na území za účelem podnikání ukončil výkon OSVČ oznámením o ukončení výdělečné činnosti na PSSZ. V době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyl žalobce po dobu 8 měsíců evidován na OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná. Důvodem pro odhlášení z evidence bylo ukončení činnosti. Aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nepatřičná.

Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území je nutno považovat takovou objektivně nastalou situaci, resp. skutečnost, která brání pobytu cizince na území, neboť pobyt cizince není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem České republiky, resp. se těmito hodnotám přičí. V souladu s ustálenou interpretační a aplikační praxí potvrzenou i soudní judikaturou je neplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem OSVČ, resp. povinností s podnikáním spojených v době nikoli bezprostředně před vydáním správního rozhodnutí možno vykládat jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek, přičemž právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Argument žalobce, že skutkový stav věci nebyl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, neshledala žalovaná důvodným, jelikož spisovým materiálem byl skutkový stav dostatečně prokázán.

V rámci nařízeného jednání právní zástupce žalobce odkázal na argumentaci uvedenou žalobě a navíc vznesl další žalobní námitku, kterou poukázal na skutečnost, že se správní orgán nedostatečně zabýval přiměřeností dopadu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Právní zástupce odkázal na rozhodnutí Městského soudu ve věci manželky a dcery žalobce (8 A 392/2011 a 8 A 176/2013) kterými byla rozhodnutí Komise o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zrušena.

Pokud jde o posouzení důvodu neprodloužení dlouhodobého pobytu, správní orgán se nezabýval skutečnostmi, pro které byl žalobce nucen vycestovat na Ukrajinu (nemoc rodičů) a správní orgány rovněž nepřihlédly k obtížím spojeným s přestěhováním žalobce do Prahy (a tím spojeným problémům při vyřízení dokladů a opětovnému přihlášení se do evidence k OSVČ).

Žalovaný svou účast na nařízeném jednání omluvil.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 5.11.2010, č.j. CPPH-062984/CI-2010-60, byla podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce ze dne 26.7.2010 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a platnost dlouhodobého pobytu nebyla prodloužena. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že bylo prokázáno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s dobou od 25.9.2008 do 24.9.2010. Od 1.11.2008 do 10.5.2009 a od 2.3.2010 do 30.4.2010 žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobytu podnikání, v čemž je spatřována závažná překážka v pobytu cizince na území. Při vydání rozhodnutí správní orgán taktéž posoudil přiměřenost dopadu vydaného rozhodnutí k soukromému a rodinnému životu žalobce.

Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28.11.2011, č.j. MV-4596-8/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno výše uvedené prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí se odvolací správní orgán ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že skutečnost, že žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, je závažnou překážkou pobytu cizince na území. Žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyl po dobu 8 měsíců evidován na okresní správě sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná. Důvodem pro odhlášení z evidence bylo ukončení činnosti. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Dlouhodobé neplnění účelu pobytu, příp. povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza podle ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Odvolací správní orgán taktéž dále přezkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 29.12.2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

Podle čl. II bod 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, *řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*

Pokud se jedná o námitku žalobce týkající se otázky návaznosti ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 zákona o pobytu cizinců, soud k této námitce uvádí, že se lze ztotožnit s žalobcem, že ust. § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, přičemž ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Zákon o pobytu cizinců ovšem vedle tohoto pozitivního výčtu zakotvuje taktéž negativní vymezení, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Tento korektiv představuje právě i ust. § 56 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě správní orgány ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Z výše uvedeného vyplývá, že důvody pro neudělení víza dle ust. § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69 a ze dne 18.9.2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35).

K námitce žalobce ohledně nelogického závěru žalované, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že pojem „závažná překážka“ je neurčitým pojmem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a právní kvalifikaci jednání žalobce náležitě odůvodnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.8.2003, č.j. 1 As 10/2003-53). Z obsahu obou správních rozhodnutí soud dospěl k závěru, že se správní orgány naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky ve vztahu ke skutkovým okolnostem věci zabývaly dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly tak, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, kdy jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od Pražské správy sociálního zabezpečení, ze kterých vyplývá, že se žalobce opakovaně přihlašoval a odhlašoval z evidence osob samostatně výdělečně činných (žalobce zahájil činnost dne 1.9.2008 a byl evidován do 31.10.2008, následně byl v evidenci OSVČ od 11.5.2009 do 1.3.2010 a od 1.5.2010 do 31.12.2010, kdy ukončil samostatně výdělečné činnosti). Žalobce tedy v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 25.9.2008 do 24.9.2010 nebyl po dobu 8 měsíců evidován na okresní správě sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná. Nejedná se tak o libovůli správního orgánu, ani rozšiřování podmínek pro zrušení víza, neboť zákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu neprodloužit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35). Ve světle výše uvedeného je pak zcela irelevantní poukaz žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se podmínek pro udělování státního občanství.

Žalovaná, jakož ani správní orgán prvního stupně neargumentovaly odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení na danou věc nedopadá, jelikož se vztahuje pouze na situace, kdy cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno v době rozhodování o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu; taková situace však v projednávané věci nenastala. Tvrzení žalobce, že v současné době již formálně i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

V rámci jednání právní zástupce vznesl námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a současně také namítal, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnostem, pro které byl žalobce nucen vycestovat na Ukrajinu (nemoc rodičů) a nepřihlédly k obtížím spojeným s přestěhováním žalobce do Prahy (a tím spojeným problémům při vyřízení dokladů a opětovnému přihlášení se do evidence k OSVČ). Nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého života žalobce v žalobě nenamítal, neuváděl ani nyní vznesená skutková tvrzení k okolnostem, k nimž měly správní orgány přihlížet. Jelikož podle § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. žalobu lze rozšířit o dosud nenapadené žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst.1 s.ř.s.) soud tyto námitky nemohl přezkoumávat.

Nad rámec výše uvedeného odůvodnění soud nicméně konstatuje, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se podrobně zabývali dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přihlédli především k důvodu neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, době dosavadního pobytu cizince na území, účelu pobytu a rodinným poměrům žalobce, přičemž neshledali žádný relevantní důvod, pro který by bylo

možno považovat dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života žalobce za nepřiměřený.

K odkazu na rozhodnutí Městského soudu ve věci manželky a dcery žalobce (8 A 392/2011 a 8 A 176/2013), soud konstatuje, že v případě rozhodnutí ve věci dcery žalobce, v kterém šlo o zastavení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pro bezpředmětnost, byla jiná skutková a procesní situace a pokud jde o rozhodnutí zdejšího soudu ve věci manželky žalobce, soud zrušil rozhodnutí žalovaného kvůli nedostatkům zjištění skutkového stavu vztahujícímu se k důvodům přerušení výkonu podnikatelské činnosti (když žalobkyně ve svých podáních poukazovala na narození dcery), ani tyto důvody nejsou v případě žalobce relevantní a proto k rozsudkům při posouzení případu žalobce nelze přihlížet.

S ohledem na skutečnost, že soud neshledal námitky žalobce důvodnými, postupoval podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsdkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.